

РЕШЕНИЕ

№ 6041

гр. София, 04.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 29.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Проданова

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **4447** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл. 145 и следващите от АПК, във връзка с чл. 84 вр. чл. 76а от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба с дата 17.03.2020 г., подадена от Н. Х. Х. с ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] в [населено място], И., гражданка на И., лично и като законен представител на малолетните Я. М. С. с ЛНЧ [ЕГН] и Х. М. С. с ЛНЧ [ЕГН], чрез упълномощен адвокат В. от САК, против Решение № 2-Б/10.03.2020 г. на интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците, с което не е допусната последваща молба с вх. № 3/26.02.2020 г., подадена от Н. Х. Х. до производство по предоставяне на международна закрила.

Решението се оспорва като неправилно и незаконосъобразно по подробно изложени правни съображения, касаещи личното положение на жалбоподателката, като се претендира, че е налице основание за предоставяне на международна закрила по чл. 8, ал. 5, т. 6 ЗУБ - действия, насочени срещу лицата по причина на техния пол или срещу деца, и по-конкретно действия, свързани с домашно насилие, както и наличието на недържавен агент на преследване по смисъла на чл. 8, ал. 3, т. 3 от ЗУБ. Твърди, че представените към последващата молба писмени доказателства сочели недвусмислено, че психо-социалното състояние на жалбоподателката е изключително тежко, което най-малкото водело до необходимост от допускане на последващата

молба в контекста на чл. 9, ал. 8 ЗУБ - предоставяне на хуманитарен статут по други хуманитарни причини. Твърди, че подходът на административния орган противоречал на методологията на Европейската служба за подпомагане в областта на убежището, изискваща цялостен подход при преценката на основанията за предоставяне на статут, конкретно в справката липсвали данни, свързани с положението на жените в И., "особено в контекста на ширещите се вредни традиционни практики и случаи на насилие в семейството". В жалбата се поддържа, че към повторната молба за закрила са представени нови факти и обстоятелства, от съществено значение за личното ѝ положение и държавата ѝ на произход по смисъла на чл. 13, ал. 2, т. 4 ЗУБ и чл. 40, параграф 2 от Директива 2013/32.

С жалбата се иска от съда да отмени обжалваното решение и върне преписката за ново разглеждане в общо производство с указания по тълкуването и прилагането на закона. Пред съда е направено искане да бъде представена актуална справка за И., съдържаща конкретна информация за спазването и защитата на правата на жените, домашното насилие и вредните традиционни практики. Посочва се съдебна практика - Решение № 4748/2018 г., постановено по адм. д. 5490/2018 г. на Административен съд София-град, касаещо според адвокат В. идентичен случайна търсеца закрила от И.. Пред съда жалбата се поддържа чрез адв. В., който в ход по същество поддържа, че представените документи към повторната молба доказвали едно особено влошено психо-социално състояние, вследствие на системното домашно насилие, на което жалбоподателката станала жертва. Видно от представената справка за ситуацията в И., завръщането ѝ би съставлявало сериозна опасност както за нейния живот и здраве, така и за нейните деца. Съществувало преследване от недържавен агент, на което държавата нежелала или не може да противодейства. Счита за ноторен факт, че иракската държава не желала да се намесва в проблеми които счита за чисто семейни лични и битови. Жертви на подобно насилие завършвали или с убийство на честта или с отнемане на децата. Моли съда ако не намери достатъчно основания за предоставяне на бежански статут, да прецени възможността за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 8 ЗУБ – по други хуманитарни причини.

Ответникът – интервюиращ орган при ДАБ, чрез юрк. Ч. оспорва жалбата изцяло, като иска от съда да отхвърли същата. Поддържа правилност и законосъобразност на решението, представената пред съда справка за ситуацията в И. не променяла извода по решението, съдебната практика в Република България не била източник на право.

По делото са приети доказателствата по административната преписка, допълнително и справка за ситуацията в И. към 13.10.2020 г., съдържаща данни за актуалното политическо и икономическо положение, положението на жените.

Административен съд София-град, Първо отделение, 21 състав, като обсъди доказателствата по делото, взе предвид доводите и възраженията на страните, извърши дължимата на основание чл. 168, ал. 1 АПК служебна проверка на оспорения акт на всички основания за оспорването му по чл. 146 от същия кодекс, прие от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на жалбата

Обжалваното по делото решение е връчено на 12.03.2020 г., а жалбата по делото е с дата 17.03.2020 г., с оглед на което е в срок. Жалбата е процесуално допустима.

По основателността на жалбата съдът приема следното:

Жалбоподателката Н. Х. Х. е родена в [населено място], И., гражданка на И., етническа принадлежност кюрдка, по вероизповедание – мюсюлманка сунит, за

семејното си положение е заявила, че е омъжена, майка е на две деца – Я. М. С., от мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място], И., гражданин на И., и Х. М. С., от мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място], гражданин на И.. Личните данни са установени въз основа на декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 ЗУБ от дата 30.08.2016 г.

Жалбоподателката и нейните деца са третирани като лица от уязвима група на основание специфичните им нужди и настанени в Комплекс за социални услуги за деца и семейства в [населено място], бул. Ал. С.. Чрез този център е подадена и повторната молба за закрила, съставени са подробни доклади за жалбоподателката и децата ѝ, за здравословното им състояние и поведението им.

Процесната трета молба за закрила е подадена на 26.02.2020 г. от името на Н. Х. Х..

Н. Х. Х. в лично качество и като майка и законен представител на малолетните ѝ деца Я. М. С. и Х. М. С.. Към молбата за международна закрила са приложени становище от психиатър относно текущото психично състояние на Н. Х. Х., Оценка за психологическо консултиране, изготвена от Комплекс за социални услуги за деца и семейства в [населено място] и доклад от същата организация.

В третата поред молба се твърди, че приложените документи излагат нови факти и обстоятелства относно психическото и емоционално състояние на Н. Х. Х. и това на децата ѝ. Като самотна майка и жертва на насилие и преследване от страна на съпруга ѝ и семейството му, имала основателни опасения за живота и здравето и тези на децата при евентуално връщане в страната по произход. Твърди и риск от ретравматизация, адаптационни проблеми и забавяне на психо-емоционалното развитие за големия син - Я. М. С., при евентуалното откъсване от създадената среда в България. С подаването на молба за международна закрила, вх. № 3 от 26.02.2020 г., чуждата гражданка отправя искане за поредна регистрация за нея и малолетните ѝ деца, тъй като в И. тя и децата ѝ били заплашени от противозаконни действия, на които държавата не можела и не желала да противодейства.

С обжалваното по делото Решение № 2-Б/10.03.2020 г., издадено от интервюиращ орган е разгледана тази молба - с вх. № 3/26.02.2020 г. на РПЦ – [населено място], преценена като последваща по смисъла на Параграф 1, т. 6 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ.

По първата молба – с вх. № 2810/30.08.2016 г. на РПЦ Х., Н. Х. Х. е поискала международна закрила за себе си и за малолетното си дете Я. М. С.. Допълнително с молба № 10034/06.02.2017 г. отправя молба за закрила и за новороденото ѝ дете Х. М. С., [дата на раждане] в [населено място], гражданин на И.. Тези молби са разгледани с Решение № 15523/11.08.2017 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците, като със същото е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут. По жалба срещу решението до Административен съд София град е постановено Решение № 6848/20.11.2017 г. по адм. д. № 10503/2017 г., влязло в сила поради оттегляне на касационното оспорване.

По втората молба - с рег. № УП-10034/04.10.2018 г. на РПЦ Х., Н. Х. Х. е поискала международна закрила за себе си и за малолетното си деца Я. М. С. и Х. М. С.. Тази молба е разгледана с Решение № 58-ОК/04.10.2018 г. на интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците, като със същото не е допусната за разглеждане последващата молба до производство по предоставяне на международна закрила. По жалба срещу решението до Административен съд София град е постановено Решение № 1018/19.02.2019 г. по адм. д. № 12075/2018 г., с което е отхвърлена жалбата на

молителката. Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

В оспореното по делото решение са обсъдени основанията, въз основа на които е разгледана първата молба за закрила. Органът е обсъдил представените към третата молба писмени доказателства, но е приел, че причините за напускане на И. са подробно обсъдени в предходните административни производства, проблемите и опасенията са от семеен характер, разгледани в решенията на председателя на ДАБ и на съда и са преклудирани. В поредната молба, според органа не се откривали нови и нововъзникнали обстоятелства, свързани с причините за напускането на И., положението на молителката или страната ѝ по произход, релевантни за ЗУБ. Приложените доклади на "Консорциум Алианс за социално развитие – П." имали изцяло социално-битов характер и в тях не се откривали релевантни към производството за предоставяне на международна закрила обстоятелства. В заключение е формиран извод, че в процесната молба не се откривали нови факти и обстоятелства, от значение за предоставяне на статут по ЗУБ – касаещи държавата ѝ по произход, данни за застрашаване на нейния живот или на свободата ѝ, на основание раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена група, или излагане на опасност от изтезание или други форми на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание. За посоченото в представените документи към повторната молба за чувство на несигурност, тревожност и напрегнатост относно бъдещето, е прието, че единствено заявените негативни емоции не могат сами по себе си и не представляват основание за допускане на последващата ѝ молба до производство за международна закрила, тъй като липсвали релевантните по ЗУБ предпоставки за предоставяне на международна закрила. Също органът е заключил, че общото физическо и психическо състояние на молителката е сравнително добро и не се наблюдавали болестни състояния.

Също органът се е позовал на чл. 13, ал. 2, т. 4 ЗУБ, като е взел предвид, че последващата молба не се основава на никакви нови обстоятелства от значение за личното ѝ положение или държавата ѝ по произход, позовал се е и на задължението си по чл. 76б, ал. 1 ЗУБ да вземе решение с което допуска или не допуска последващата молба до производство единствено след преценка на представените писмени доказателства без да провежда интервю.

Както е посочено в обжалваното решение, към разгледаната молба за закрила с обжалваното решение е приложимо предвиденото по чл. 76а от ЗУБ. Съгласно тази разпоредба, преди да се пристъпи към разглеждането по същество на последваща молба за международна закрила, се преценява нейната допустимост съгласно чл. 13, ал. 2, т. 4 от същия закон. Последната разпоредба предвижда, че производство за предоставяне на международна закрила не се образува, когато чужденецът е подал последваща молба, в която не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход.

От посочената правна уредба следва, че за да прецени, дали обстоятелствата, на които е извършено позоваване в последващата молба за международна закрила са нови, органът следва вземе предвид обстоятелствата, на които се основава първата молба. На второ място, следва да бъде извършена преценка дали тези нови обстоятелства са от съществено значение за личното положение или за държавата по произход.

Правилно органът е обсъдил обстоятелствата, установени при първата и втората молба за закрила и за които е установено с влязло в сила решение, че не са относими

към предвидени в закона основания за да бъде признато качеството ѝ на бежанец или на лице, на което следва да се предостави хуманитарен статут.

Правилно органът е разгледал общата обстановка в страната по произход на жалбоподателката и преценил заявеното за личното положение и относимостта му към предвидени в закона основания за закрила.

Принципът за неотблъскване по чл. 4, ал. 3 от ЗУБ е спазен, не е приложим принципа по чл. 75, ал. 2 от ЗУБ – при съмнение в полза на молителя. Поради противоречие с бежанската история, заявена интервюто по производството по първата молба, не следва да бъдат кредитирани твърденията за заплахи поради развод и напускане на страната по произход с помощта на чичо си без да е придружена от съпруга си.

Съдът формира извод, че обжалваното решение е издадено при спазване на изискванията за компетентност по чл. 76б от ЗУБ, предвид качеството на интервюиращ орган на издателя на акта. Също обжалваното решение отговоря на изискванията за съдържание и форма.

Към процесната молба е приложено становище от екип специалисти, работещи в Комплекс за социални услуги за деца и семейства - [населено място], управляван от Фондация „Мисия криле“, [населено място], в което се описват психологичните рискове, които съществуват за кандидатката и децата ѝ при евентуален отказ за предоставяне на международна закрила. Единствено наличието на такива рискове не могат сами по себе си да бъдат основание за допускане на молба до производство за предоставяне на международна закрила, тъй като липсват релевантните по ЗУБ предпоставки. В тази връзка емоционалното състояние на иракската гражданка и малолетните ѝ деца не може да се приеме като основателно събитие от съществено значение за личното им положение.

При представянето на своята бежанска история в предишното административно производство, жалбоподателката мотивира молбата си с проблемите, които е имала със своя съпруг. Заявила, че мъжът ѝ е от 5 години в Германия, но се върнал в И. през м. май 2016 г., за да вземе синът ѝ Я. М. С. и за да отидат всички заедно в Германия, казал ѝ, че всички документи са готови и, че всичко ще бъде наред, тримата заедно тръгнали от И. и стигнали до България. Тогава съпругът ѝ направил опит да вземе детето Я. М. С., по думите ѝ да го отвлече, но леля ѝ, която пътувала с тях го настигнала и взела детето, допълнила е, че още в И. имало опит от страна на съпруга да отвлече Я. М. С., но след като не успял, тръгнали заедно.

Освен, че е налице съществено различие в изложеното от жалбоподателката за бежанската ѝ история по първото производство, новите и съвсем различни твърдения, че се е развела преди да напусне страната си по произход, са преклудирани, както правилно е приел административния орган.

Бежанската история освен това е и противоречива, данните са непотвърдени и недоказани, не следва да се кредитират твърденията, че жалбоподателката е напуснала страната си по произход сама и без да е придружена от съпруга си, нито, че се е развела в И.. Твърдението, че родителите ѝ са в Германия – без статут, както и ч, нейният баща ѝ казал да не идва в Германия, за да няма проблеми, не може да се възприеме като заплаха за убийство на честта.

Що се касае страха на жалбоподателката, че ако се завърне в И. ще и бъдат отнети децата, предвид заявеното, че съпругът ѝ не иска да му бъде жена, но иска да вземе децата си, то въпросът на кого от родителите да бъдат предоставени за отглеждане децата, следва да се разглежда единствено на плоскостта на семейните отношения и действително не съставлява основание за предоставяне на закрила на никое от основанията по чл. 8 или чл. 9 ЗУБ. Неотносимо към посочените основания е и заявеното от жалбоподателката, че ако се завърне в И. няма да бъде приета от семейството на съпруга си, което създавало чувство за несигурност и липса на перспектива, тъй като също касае семейни отношения.

Освен това видно от представения от самата жалбоподателка доклад на ръководителя и специалист при Комплекс за социални услуги за деца и семейства в [населено място], където е настанена и наблюдавана, под въпрос е капацитетът ѝ да бъде майка. Дори и при осигурени материални условия на мястото, където пребивава, същата не храни редовно малкото си дете и не полага адекватни грижи. Въпреки осигурената помощ и консултации било установено, че майката не може да осигури безопасна и здравословна среда за децата си, освен това е установено, че същата въвлеча голямото си дете в кражба и съществуват рискове за него. Въпреки отправените препоръки от специалистите и проявена готовност да сътрудничи, промяна в навиците и поведението ѝ не се наблюдавали, продължавала да не съобразява с отправените ѝ препоръки и изисквания към нея, описани са случаи, в които поведението ѝ е опасно за децата, в това число оставя ги без надзор, не ги облича адекватно и др.

Доводите на адв. В. за съществуващо домашно насилие в И., на което държавата не желае да противодейства, се опровергават от представената справка за актуалната ситуация в И. и за положението на жените в И. и конкретно в Иракски К..

Жалбоподателката е кюрдка по произход, родена е в [населено място], 10 месеца е живяла в Д., тъй като там живеели родителите на съпруга ѝ, заявила е постоянен адрес в [населено място], то следва, че същата е живяла в Иракски К.. Следователно, към нейното положение са относими данните за законодателството и положението на жените в Иракски К..

Видно от данните по справката за законодателството на Иракски К., неоспорени по делото, то домашното насилие е криминализирано, включително физическо и психическо насилие, заплахи за насилие и съпругеско изнасилване, правителството прилага тези разпоредби и е създадо специални сили за разследване на случаи на основано на пола насилие, създаден бил и Комитет за помирение на семейството в рамките

на съдебната система. Също в справката са изнесени данни за институции и неправителствени организации, които предоставят помощ и закрила на жени, жертви на основано на пола насилие, а правителството посредничело между жените и техните семейства за да могат да се завърнат.

При тези данни за ситуацията на жените в Иракски К. не може да се приеме, че държавата не противодейства на случаи на домашно насилие или на насилие, основано на пола, или на риск да бъде жертва на убийство на честта.

Доводите в жалбата са основани на твърдения за преследване от недържаван агент на основание принадлежността на жалбоподателката към определена социална група като пол и данните за домашно насилие за И., т. е. за централната власт, която не включва Иракски К.. Тези доводи са необосновани и неотнормирани към ситуацията на жените в Иракски К., дори само на основание изложеното за законодателството на автономната област по отношение на домашното насилие.

Не са налице основания по чл. 9, ал. 8 ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут – по други хуманитарни причини, тъй като здравословното състояние на жалбоподателката или нейните деца не предполагат нито невъзможност физически да бъдат върнати в страната си по произход, нито съществуват причини от здравословен характер, които изключват това. Както е посочено в обжалваното решение, причините, изтъкнати от жалбоподателката във втората ѝ молба за международна закрила, не попадат в приложното поле на ЗУБ.

Предвид изводите на съда до тук, то следва неоснователност на жалбата и по отношение на твърдението за преследване на жалбоподателката и в държавата по произход и съществуването на риск за живота и сигурността ѝ, тъй като не се основават на новонастъпили данни и обстоятелства за ситуацията в Иракски К. или за личното положение на жалбоподателката и нейните деца.

В заключение, жалбата е неоснователна, не се установи незаконосъобразност по смисъла на чл. 146 АПК на обжалваното решение, с оглед на което съдът следва да отхвърли жалбата.

На основание изложеното и чл. 172, ал. 2 АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. Х. Х. с ЛНЧ [ЕГН], роздена на 12.08.1989 г. в

[населено място], И., гражданка на И., лично и като законен представител на малолетните Я. М. С. с ЛНЧ [ЕГН] и Х. М. С. с ЛНЧ [ЕГН], чрез упълномощен адвокат В. от САК, против Решение № 2-Б/10.03.2020 г. на интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците, с което не е допусната последваща молба с вх. № 3/26.02.2020 г., подадена от Н. Х. Х. до производство по предоставяне на международна закрила.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: